

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Мої найперші спогади — плутанина горбкуватих полів і темних, сирих стаєнь, а ще щурі, що бігають по сволоках над моєю головою. А от день, коли мене продали, я пам'ятаю дуже чітко. Цей жах залишився зі мною на все життя.

Мені не було ще й шести місяців, я був незграбним, довгоногим лошам, яке жодного разу не відходило від матері далі ніж на кілька кроків. Та того дня нас розлучили у жахливому гаморі аукціонного загону, і я більше ніколи її не бачив. Вона була доброю робочою кобилою, але вже немолодою, хоча й зберігала силу та витривалість, притаманні ірландським тягловим коням. Це було добре видно з її передніх і задніх бабок. Її продали за лічені хвилини і, перш ніж я встиг пройти за нею у ворітця, вивели з кола та погнали геть. Мене виявилось важче позбутися.

Може, через дикуватий погляд, адже я метався загоном і відчайдушно кликав маму, а може, саме сьогодні ніхто з фермерів і циган, що зібралися біля загону, не потребував хирлявого напівкровного лошака. Хай там як, вони довго нарікали на те, як мало з мене

толку, а тоді я почув стукіт молотка аукціоніста, і мене вивели через ворітця до загону назовні.

— Непогане надбання за три гінеї, га? Що скажеш, малий шалапуте? Геть непогане.

Голос мого власника був хрипким і густим від кількості випитого. Я не називатиму його моїм господарем, бо готовий так називати лише одну-єдину людину в цьому житті. Отож, мій власник тримав у руках мотузку і вже перелізав через огорожу загону, за ним пхалися троє чи четверо його червонопиких друзів. Кожен мав при собі мотузку. Вони зняли капелюхи та куртки й закотили рукави; вони реготали й підходили все ближче. Мене ще в житті не торкалась людина, тож я задкував від них, аж доки не уперся в огорожу загону і вже не мав куди тікати. Тоді вони кинулися на мене всі разом, але рухалися надто повільно, тож мені вдалося прослизнути повз них, вибігти на середину загону і знову розвернутися.

Тепер вже вони не сміялися. Я кричав, кликав маму і навіть почув, як вона відповідає мені — десь дуже далеко. Я побіг на той клич: кинувся, стрибнув на огорожу, але коли спробував перестрибнути через неї, заплутався передньою ногою і застряг. Мене грубо схопили за гриву й за хвіст, довкола шиї затягнулась мотузка, а тоді люди кинули мене на землю і всілися згори всі разом. Я бився, поки не виснажився, брикався щосили, щойно вони послаблювали хватку, але людей було надто багато, вони були надто сильні. Я відчув, як на мене накинули обротьку і затягнули її на шиї й на писку.

— То ти в нас боєць? — сказав мій власник, сильніше затягаючи мотузку на моїй шиї та шкірячись. — Люблю непокірних коней.

Та я все одно тебе переламаю, так чи інак. Ти в нас, звісно, бойовий кінь, але скоро їстимеш у мене з рук і оком не змигнеш.

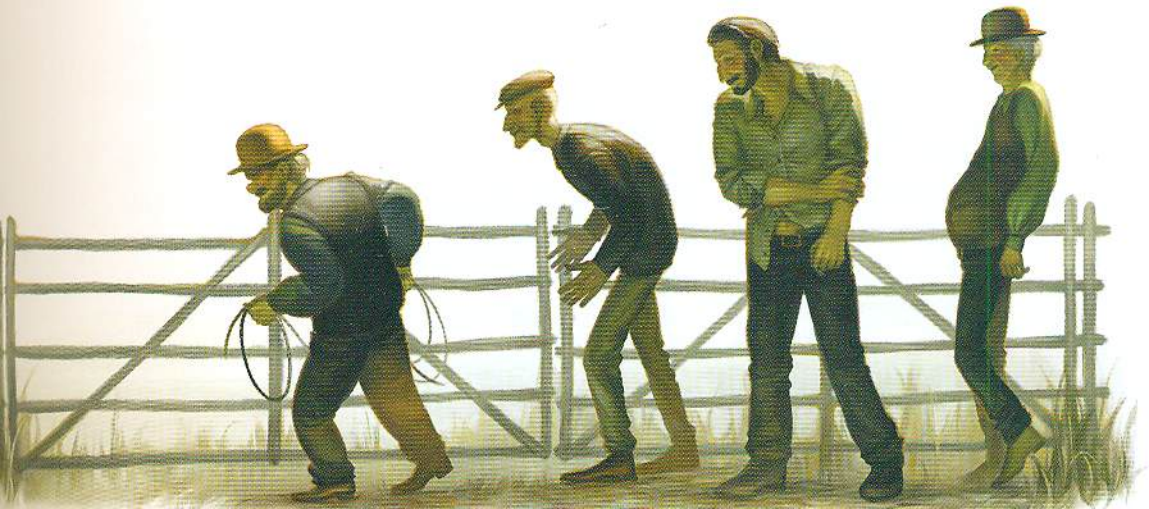
Мене прив'язали до воза і потягнули геть довгими путівцями. Мотузка була така коротка, що кожен поворот ледь не вивертав мені шию. До того часу, як ми дісталися ферми й прогуркотіли по мосту, що вів до господарського двору зі стайнями, які мали тепер стати моїм домом, я був весь мокрий від виснаження, а обротька сильно натерла мені писка. У цей перший вечір, коли мене затягли до конюшні, єдине, що мене трохи підбадьорило — усвідомлення, що я тут не сам.

Стару кобилу, що тягнула віз від самого ринку, завели до стайні слідом за мною. Проминаючи мій денник, вона зупинилась, зазирнула до мене і тихо форкнула. Я вже зібрався був вийти з найтемнішого кутка, аж тут мій новий власник так сильно вперіщив її батогом по боці, що я знову перелякано позадкував й забився в куток, притулившись до стіни.

— Заходь уже, стара шкапо! — гримнув чоловік. — У тебе ще той норов, Зої. Не треба мені, щоб ти і малого навчила своїм витівкам!

Однак за ту коротку мить, що Зої проминала мене, я вп'ймав в очах старої кобили проблиск такої доброти і співчуття, що одразу трохи заспокоївся й утішився.

Мій власник залишив мене у стайні без води та їжі, а сам, хитаючись й перечіпаючись на бруківці, пішов до будинку, що виднівся попереду. Я чув, як він там грюкнув дверима, далі — розмову на підвищених тонах, а тоді через двір хтось пробіг, схвильовані голоси наближались. Біля дверей мого денника з'явились дві голови.

Одна належала хлопчакові, який довгий час уважно роздивлявся мене, а тоді розплився в радісній усмішці.

— Мамо! — розважливо сказав він. — З нього буде чудовий, хоробрий кінь. Тільки глянь, як він голову тримає. — А тоді: — Ой, мамо, він же мокрий як хлющ. Треба його обтерти.

— Але батько ж сказав тобі його не чіпати, Альберте, — зауважила мама хлопчика. — Сказав, йому тільки на користь побути самому, і наказав не торкатися його.

— Мамо, — мовив Альберт і відсунув засуви на дверях денника. — Коли батько п'яний, він не тямить, що каже й що робить. Він завжди п'яний, коли ярмарок. Ти ж мені сама весь час кажеш не звертати уваги, коли він отакий. Ти погодуй стареньку Зої, а я за ним пригляну. Ох, який же він красень, ти згодна, мамо? Майже рудий, рудо-гнідий, можна сказати, правда? А цей білий хрест на носі — просто ідеальний! Ти хоч колись бачила коня з таким білим хрестом? Бачила щось подібне? Я їздитиму на ньому, коли він підросте. Їздитиму скрізь! В усій окрузі не буде іншого такого коня, та ні, в усьому графстві!

— Тобі ж заледве тринадцять, Альберте, — озвалася його мама з сусіднього денника. — Він ще молодий, і ти теж, і взагалі батько наказав його не чіпати. Тож не біжи потім до мене плакатися, як він тебе тут упіймає.

— Але якого дідька він його купив, мамо? — спитав Альберт. — Нам же теля було потрібне, так? Він же поїхав по нього на ринок. За телям, щоб пустити його до старої Чистотілки?

— Знаю, любий, твій батько сам не свій, коли в такому стані, — тихо мовила мати. — Казав, фермер Істон теж хотів купити цього коня. А ти ж знаєш, як він до нього ставиться після тих чвар за огорожу. Гадаю, він купив його просто наперекір Істону. Принаймні мені так здається.

— От і добре, що купив, мамо, — відказав Альберт, повільно підходячи до мене і скидаючи піджак. — П'яний чи ні, а це, мабуть, найкращий вчинок у його житті.

— Не кажи так про батька, Альберте. Він багато чого пережив. Так не годиться, — мовила мати. Але звучало це не надто переконливо.

Альберт був зі мною майже одного зросту, а, наближаючись, говорив так лагідно, що я одразу заспокоївся і навіть зацікавився, тож залишився стояти на місці, забившись під саму стіну. Від першого його дотику я сахнувся, але враз збагнув, що він не має на меті зашкодити мені. Він гладив мене спочатку по спині, потім